

Geluksmomenten

‘Wat is bruin en niet zwaar?’ Haar helderblauwe ogen kijken mij serieus aan terwijl ze mij deze vraag stelt.

Eigenlijk weet ik het antwoord al, maar ik wil de lol niet bederven en ik houd me van de domme. ‘Goh, dat is een moeilijke, geen idee eigenlijk,’ zeg ik terwijl ik bezig ben met de pedicure-behandeling van haar vader.

‘Lichtbruin!’ antwoordt ze terwijl ze hard om haar eigen grapje lacht.

Ze zit naast haar vader op bed en de gehele behandeling word ik getrakteerd op grapjes en moppen. Haar vader doet vrolijk mee en op zijn tijd kriebelt hij haar zachtjes door haar lange blonde haren, waarop ze weer begint te giechelen. Dit vader-dochtermoment is een mooi tafereeltje om te zien. Als ambulante pedicure stap je letterlijk iemands wereld binnen en mag je heel even onderdeel zijn van hun dagelijks leven.

Haar vader zit in een rolstoel en heeft geen gevoel meer in zijn benen en voeten. Als ik zijn nagels frees begint hij met zijn voet te trekken. Zijn dochter kijkt verbaasd op: ‘Papa, je hebt toch geen gevoel meer in je voeten? Hoe kunnen ze dan bewegen?’ Hij legt uit dat de trilling van het frezen zorgt voor prikkels en dat hij daardoor kan gaan “schoppen”.

Ik pak zijn voet steviger vast en ga rustig verder. Hij verontschuldigt zich ervoor, maar ik wuif dat weg: ‘Daar kun je niks aan doen en als ik vlechtjes kan maken bij mijn dochttertje zonder zitvlees, dan moet dit ook lukken.’

De slaapkamer loopt over in een balkon waar zijn vrouw en

zoon zitten. Het zonnetje schijnt en ze spelen een potje kaarten met zijn tweeën. Ze wonen in het oude gedeelte van de stad en kijken uit op een groot park.

Dit gedeelte van de stad is tijdens de oorlog gespaard gebleven en dat is goed zichtbaar door de mooie oude gebouwen die hier staan, de kleine haven, en er is zelfs een molen in deze wijk te vinden. Het voelt als een dorp terwijl het centrum van de stad op tien minuten afstand ligt.

Het moppentappen gaat nog even door, maar voor mij is het tijd om weer verder te gaan naar de volgende klant. En terwijl ik de deur achter me dichttrek, hoor ik het gelach nog uit de slaapkamer komen. Vader en dochter, wat een lol hebben ze met elkaar. Voor hen is het een moment in hun dagelijks leven, voor mij is het een van de vele momenten die mijn ambulante werk zo ontzettend waardevol maken.

**Verschenen in VoetVak+ editie 7-2021*

beestje haar heel veel liefde en gezelschap geeft. Ondertussen is het beestje mijn kant opgekomen en strijkt het met zijn flank langs mijn benen. Voorzichtig schuif ik de zwarte kat met bruine vlekjes aan de kant. Kattenharen op mijn broek staat garant voor nog veel meer niesbuien.

Ik zal er ook maar eerlijk voor uitkomen, buiten het feit dat ik allergisch ben, ben ik ook gewoon geen kattenmens. En volgens mij is het vaak wederzijds. Als klein meisje had ik regelmatig een kras op mijn arm omdat de kat die ik buiten op straat wilde aaien geen zin had in een kroelpartij met mij. Als ik op visite kwam bij mensen met een kat sprongen ze (vanuit het niets) op mijn schoot om fijn even hun nagels in mijn broek te zetten. En tegenwoordig ben ik dus ook nog eens behoorlijk allergisch voor deze beestjes. Het mag duidelijk zijn: katten en ik gaan gewoon niet samen. En ik verdenk katten ervan dat ze dat stiekem dondersgoed weten, ze komen me altijd opzoeken, springen bij me op schoot en kruipen in mijn werktas om zich daar vervolgens in te installeren.

Terwijl ik mijn spullen inpak na de behandeling, komt mevrouw naar me toe geschuifeld: 'Ik wil je wat geven, voor als ik er niet meer ben, dan kun je nog eens aan me denken.' Ik kijk haar vragend aan, mevrouw is vijftientachtig jaar, maar nog zo fit als een hoentje. Ze verzekert me dat alles goed gaat met haar, maar dat ze me graag wat wil geven. Ze opent haar gerimpelde handen en laat me een beeldje van een kat zien. 'Die is voor jou, ik weet zeker dat je van deze kat niet gaat niezen.' Ik pak het beeldje aan, het is van groen glas en het is een kat die zijn rug bolt. Ik vind 'm prachtig en hij past precies bij de kleuren van mijn woonkamer. 'Jeetje, dank u wel,' zeg ik zachtjes, 'wat ontzettend lief. Die krijgt een mooi plekje in de woonkamer,' beloof ik haar en ik stop het beeldje voorzichtig op een veilig plekje in mijn tas. Mevrouw laat me uit en zwaait totdat ik uit haar zicht ben verdwenen.